

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

Εἶν' ἓνα πένθιμο καὶ κρύο ἀπόγευμα φθινοπώρου. Στὸ συνοικιακὸ καφενεῖο, μονάχος σὲ μία γωνία, μ' ἓνα τσιγάρο, πού ξεχνάω νὰ τὸ καπνίσω, στὰ δάχτυλα, μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ μεγάλα τζάμια, κυττάζω, ρεμβά, ἔξω στὸ δρόμο.

Κι εἶνε ἓνα πένθιμο καὶ κρύο ἀπόγευμα φθινοπώρου.

Βρέχει ἔξω στὸ δρόμο, μιὰ βροχὴ ψιλή, διαπεραστικὴ κι ἐπίμονη, — σὰ νὰ κλαίῃ σὲ μιὰ κάμαρα ὑγρὴ καὶ σκοτεινὴ ἓνα ξεχασμένο παιδάκι : ἔτσι βρέχει.

Ἀπὸ τὴν τέντα τοῦ καφενεῖου πέφτουνε κάποτε - κάποτε τὰ νερὰ στὸ ὑγρὸ πεζοδρόμιο, — μπρὸς ἀπὸ τὰ παραταγμένα ἔρημα τραπεζάκια.

Κάποτε περνάει ἀντίκρου στὸ δρόμο ἓνα γέρικο ἀμάξι, μ' ἓνα γέρικο ἄλλογο κι ἓνα γέρο ἀμαξᾶ — ἀργά, ἀργά — κι ἀμάξι, κι ἄλλογο κι ἀμαξᾶς σὰ νὰ καταρέουνε μέσα στὴ βροχὴ, κακόμοιρα, στωϊκά. Ὁ ἀμαξᾶς βγάνει ἀπὸ τὸ μουσκεμένο του μποξᾶ τὸ χέρι του καὶ μὲ τὸ καμτσίκι χτυπάει τὸ ἄλλογο, τὸ βρεγμένο τ' ἄλλογο πού πάει μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο. Μὰ τ' ἄλλογο ἔξακολουθεῖ πάντα τὸ ἴδιο του ἀργό, στωϊκὸ βῆμα. Σ' ἓνα κατάστημα, ἓνα σκοτεινὸ μικροκατάστημα, στέκεται ὁ ἔμπορος ὄρθιος μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ κυττάζει νὰ βρέχῃ.

Βρέχει...

Τὰ δέντρα τοῦ δρόμου, γυμνά, κοκκαλιάρικα τὰ δέντρα τοῦ δρόμου, ἀνατριχιάζουν κάποτε σὲ μιὰ στιγμή πού φυσσάει ἄξαφνος ἄνεμος.

Τὰ πεζοδρόμια εἶν' ἔρημα. Ἕνας στρατιώτης, μουσκεμένος, σταματάει καὶ κυττάζει τῆς κάρτ - ποστᾶλ μιᾶς βουτρίνας. Ἕνας γέρος,

κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα του, μ' ἓνα ὕψος ἀξιοπρεπές, τόσο ἀξιοπρεπές πὺν εἶνε κωμικό, περνάει μὲ μικρὰ βήματα καὶ χάνεται μέσα στὴ γκριζα ἐρημία τοῦ βρεγμένου δρόμου. Τώρα περνάει μιὰ μιντινέττα. Ἡ βροχὴ σάζει ἀπὸ τὸ παλὴό της καπέλλο στὴ μύτη της, στὰ βρεγμένα καὶ κολλημένα πάνω στὸ πρόσωπο μαλλιά της. Τὰ σκαρπίνια της—θὰ πέρνουνε νερὸ τὰ σκαρπίνια της—τσαλαβουτᾶν μέσα στὸ νερὰ. Κι αὐτὴ, σηκώνοντας μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸ ξεπλυμένο της φουστάνι, πηγαίνει βιαστικὴ μέσα στὴ βροχὴ...

Τὸ καφενεῖο εἶνε σκοτεινὸ κι εἶνε ἔρημο. Ἡ διευθύντρια, καθισμένη πάνω στὸ ψηλὸ της κάθισμα, σὰ Σίβυλλα στὸ τριπόδι της, πλέκει τὴν κάλτσα της. Κάποτε σηκώνει τὰ μάτια, κυττάζει τὸ πέταγμα μιᾶς μύγας πάνω ἀπὸ τὰ κομμάτια τῆς ζάχαρης, καὶ ξαναπλέκει τὴν κάλτσα της. Τὸ γκαρσόνι, καθισμένο σὲ μιὰ καρέκλα, διαβάζει ἐφημερίδα.

Κι εἶνε ἓνα πένθιμο καὶ κρύο ἀπόγευμα φθινοπώρου...

Τὴ συνάντησα προχτές,—προχτές, σὲ μιὰ λεωφόρο τοῦ πάρκου. Περπατοῦσε ἀργά, ἀφηρημένα μέσα στὴ γυμνὴ λεωφόρο, πατώντας τὰ ξερὰ φύλλα... Γιατί τῆς μίλησα; Δὲν ἦταν οὔτε καν νόστιμη ἢ γυναῖκα αὐτὴ πὺν περπατοῦσε ἀργά μέσα στὸ ἔρημο πάρκο. Τὴν εἶδα πὺν ἔσερνε πάνω στὰ ξερὰ φύλλα τὰ πόδια της—καὶ τῆς μίλησα. Ποιὰ νᾶνε; Τὸ φουστάνι της ἦτανε ζωωμένο, τὰ σκαρπίνια της μεταχειρισμένα καὶ τὸ πρόσωπό της ἦτανε χλωμό,—σὺν πέταλλο κίτρινου ρόδου ἦτανε τὸ πρόσωπό της... Μοῦ εἶπε πὺν τὴ λέγανε Μαρία-Λουίζα... Γιατί μοῦ εἶπε τ' ὄνομά της; Οὔτε τὴν εἶχα ρωτήσει. Μόνο θυμᾶμαι πὺν τῆς εἶπα:—«Γιατί πατᾶτε τὰ μαραμένα φύλλα;» Σήκωσε τὸ πρόσωπό της, τὸ χλωμὸ πρόσωπό της, μ' ἐκύτταξε κι ἐχαμογέλασε.—«Ποῦ θέλετε νὰ πατήσω;», μοῦ εἶπε. «Δὲ βλέπετε; Παντοῦ εἶνε φύλλα μαραμένα...» Καὶ μοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι τὴν ἔρημο λεωφόρο πὺν ἦτανε γεμάτη φύλλα μαραμένα. Κι ἔπειτα ἐχαμογέλασε πάλι... Καὶ περπατήσαμε μαζὺ πάνω στὰ μαραμένα φύλλα τῆς λεωφόρου... Δὲ μιλούσαμε. Ἐγὼ κύτταξα τὰ φτωχὰ της, μεταχειρισμένα σκαρπίνια πὺν πατοῦσαν τὰ ξερὰ φύλλα. Ὅταν τὸ ἀντιλήφθηκε, τὸ χλωμὸ της πρόσωπο κοκκίνησε καὶ—ἦτανε γιὰ νὰ πῆ κάτι—μοῦ εἶπε γελώντας:—«Δὲ σᾶς φαίνεται ἀστεῖο πὺν περπατᾶμε μαζὺ χωρὶς νὰ γνωριζόμαστε;»—«Ναί, ἀστεῖο», εἶπα κι ἐγὼ, κι ἐγέλασα ὅπως αὐτὴ, χωρὶς διάθεσι. Καὶ τὸ γέλιο μου

ἀντήχησε ψεύτικο και κενὸ μέσα στην ἔρημη φθινοπωρινὴ λεωφόρο.

Ἔπειτα καθίσαμε σ' ἓνα πάγκο και μόλις καθίσαμε ἔκρουσε τὰ μεταχειρισμένα σακαρίνια της. Ἐγὼ ἐσφύριξα ἓνα σκοπό, ἔπειτα τὴν ἐκύτταξα στὰ μάτια και μὴ ἔχοντας τί νὰ τῆς πῶ, ἔσκυψα καί, μὲ τὸ μπαστοῦνι μου, ἄρχισα νὰ κάνω κύκλους στὸν ἄμμο. Αὐτὴ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλήσει κι ἐγὼ τὴν ἄκουγα κάνοντας μὲ τὸ μπαστοῦνι μου κύκλους στὸν ἄμμο. Τότε θὰ ἦταν ποῦ μοῦ εἶπε πῶς τὴ λέγανε Μαρία-Λουῖζα. Τώρα τὸ θυμᾶμαι: τότε ἦταν.

Και νὰ ποῦ εἶνε νάρθη νὰ μ' εὔρη τώρα ἐδῶ, στὸ σκοτεινὸ κι ἔρημο συνοικιακὸ καφενεῖο, ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ τὸ μαραμένο πράσοπο και μὲ τὰ φτωχὰ, μεταχειρισμένα σακαρίνια... Πῶς ἔγινε αὐτὸ και πότε εἶπαμε νὰ ξαναδιωθοῦμε,—δὲ θυμᾶμαι. Καὶ γιατί ἐγὼ νὰ τὴν περιμένω; Δὲν ἦταν οὔτε κἀν νόστιμη ἡ γυναῖκα αὐτὴ τοῦ πάγκου...

Βρέχει ἔξω, τὸ ὑγρὸ πεζοδρόμιο καθρεφτίζει τὰ φανάρια και τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δέντρων και τὰ τραπεζάκια τὰ ἔρημα τοῦ καφενεῖου κι ἡ ἡμέρα εἶνε τεφρὴ και πένθιμη. Θάθελα νὰ μὴν ἐρχότανε ἡ γυναῖκα αὐτὴ γιατί τί θέλει αὐτὴ ἡ γυναῖκα στὴ ζωὴ μου;.. Θὰ πηγαίνουμε νὰ τρῶμε σὲ ἀπόμερα μικρὰ ἐστιατόρια, ἔπειτα θὰρχόμαστε ἐδῶ στὸ καφενεῖο και θὰ μένουμε ὥρες ἀμίλητοι, ἐγὼ καπνίζοντας, ἐκείνη κυττάζοντας τὰ περιοδικά, τὸ βράδυ ποῦ θὰ γυρίζουμε στὸ σπῆτι αὐτὴ θὰ μὲ κρατᾷ ἀπὸ τὸ μπράτσο κι ὅταν θ' ἀνάβουμε τὸ φῶς στὴν κάμαρα θὰ κυττάζομαστε ἐκπληκτικοί,—ἀπορῶντας πῶς μπῆκε καθεὶς στὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου. Καὶ στὸ κρεβάτι θὰ μαζεύω τὰ πόδια μου ὅταν θ' ἀγγίζουμε τὰ κρῦα της πόδια...

Ἡ διευθύντρια τοῦ καφενεῖου ἄφησε τὴ θέσι της κι ἦρθε ὡς τὴν πόρτα και στέκεται και κυττάζει τὴ βροχὴ. Μὲ εἶδε ποῦ τὴν κυττάζω και μοῦ λέει ἀδιάφορα:

—Εἶδατε τί βροχὴ;

—Ναί... εἶπα κι ἐγώ.

—Δὲ φαίνεται ψυχὴ στὸ δρόμο... ξαναεἶπε.

—Ἀλήθεια..., ἔκανα κι ἐγώ.

Και κυττάζοντας νὰ σκοτεινιάσει, ἔνοιωσα,—τί παρᾶξενο πράμα,—ἔνοιωσα νὰ μὲ πέρνει μιὰ σιγανὴ λύπη γιατί ἡ ὥρα εἶχε περάσει και δὲν ἦτανε νὰ ἔρθη πιά ἡ γλωμὴ γυναῖκα τοῦ πάγκου...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ